

Min-Jun holder mål

Av Kelly Hunsaker

Basert på en sann historie

“Jesus er vår kjærlige venn ... Ethvert barn er kjær” (Children’s Songbook, 58).

Min-Jun stirret på skyene gjennom vinduet. “Det ser ut som det blir regn i morgen,” sa han.

Bestefar kikket opp fra avisen og nikket. Det var sent på sommeren i Seoul i Sør-Korea, og regntiden hadde begynt.

Min-juni satte en paraply ved siden av søndagsklærne sine. “Jeg tror vi bør dra tidlig i morgen.”

Bestefar smilte. “God idé. Vi må gå den lengre veien, i tilfelle den nedre veien blir oversvømt.”

“Tror du det går bra med kirkebygningen?” spurte Min-Jun. I fjor

hadde kjelleren blitt oversvømt i regntiden.

“Ja,” sa bestefar. “Men det skader aldri å be.”

“Da skal jeg be for kirken i kveld. Og at vi må komme oss dit trygt. *Jal-ja-yo* (god natt).” Min-Jun bukket og gikk til sengs.

Neste morgen forlot de leiligheten tidlig. Min-Jun så opp på de mørke skyene som dekket himmelen.

“Ha tro,” sa bestefar.

Min-Jun fulgte bestefar opp den smale trappen i bakken i nærheten av leiligheten deres. De stanset på toppen for å få igjen pusten. De hvite skjortene deres var allerede fuktige av den høye luftfuktigheten.

Bestefar holdt ut hånden for å kjenne de første regndråpene. “Kjenner du det? Regnet begynner.”

De slo opp paraplyene sine. Da de kom til neste trapp, regnet det kraftig. Min-Jun myste for å se hvert trinn gjennom regnet. “Oi!” ropte han idet han skled og landet på kneet.

“Har du skadet deg?” spurte bestefar. Han lente seg ned for å se på hullet i Min-Juns bukser.

“Det er bare et skrubbsår,” sa Min Jun med skjelvende stemme.

“Vi kan stelle såret i kirken,” sa bestefar.

Min-Jun og bestefar gikk opp resten av trappen og svingte inn på den øvre veien.

“Vinden er verre her oppe,” sa bestefar, og holdt godt fast i paraplyen.

Min-Jun klarte så vidt å holde paraplyen sin. Plutselig kom et vindkast som vrent den og rev den i skjøtene. Min-Juns skuldre sank i fortvilelse.

Bestefar holdt ut sin paraply. “Kom inn under min. Vi er nesten fremme.”

Min-Jun og bestefar delte paraply, men det gjorde lite for å holde ute det konstante regnet. Da de nærmet seg kirken, hørte Min-Jun musikk.

“De har allerede begynt!” Min-Jun løp til inngangsdørene. Så fikk han øye på sitt eget speilbilde i glasset. Håret var tjafset og dryppende vått, buksene var revet

FORTSETT Å PRØVE

“Det fine med evangeliet er at vi får poeng for å prøve, selv om vi ikke alltid lykkes.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, “I morgen vil Herren gjøre underfulle ting blant dere,” *Liahona*, mai 2016, 125-126.

og skoene var gjørmete. Han gikk bort fra døren og ned trappen igjen.

“Jeg ... jeg kan ikke gå inn,” stammet Min-Jun.

“Det går helt fint,” sa bestefar.

“Men jeg er skitten og våt!”

Bestefar så på Min-Jun og deretter på regnmåleren som var festet til gjerdet.

“Det er lett å måle regn, Min-Jun, men hvordan måler vi oss selv?”

Min-Jun blunket opp til bestefar.

“Du ser gjørmete sko, et oppskrapet kne og rufsete hår, og du tror at du ikke holder mål,” sa bestefar. “Men Jesus Kristus har en bedre måte å måle på. Han ser hjertet ditt og vet at du gjør det som er riktig. Hvis du måler

deg på hans måte, vil du se at måleren er overfylt.”

Min-Jun så på regnmåleren. Den fortsatte å stige for hver regndråpe. Han tenkte på hvordan han hadde anstrengt seg for å komme til kirken, og hvor varm og lykkelig han følte seg når han var der. Han tenkte på hvor glad han var i Frelseren og hvor glad Frelseren var i ham.

Min-Jun klemte bestefar, og sammen gikk de inn i kirken. ■

Artikkelforfatteren bor i Colorado, USA.

